

Sygn. akt V.2 Ka 545/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności ---

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2016 r.

sprawy:

D. B. /B./

s. W. i M.

ur. (...) w C.

oskarżonego o przestępstwo z art. 157 § 2 kk

I. M. /M./

s. J. i T.

ur. (...) w K.

oskarżonej o przestępstwo z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 18 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 31 maja 2016r. sygn. akt II K 614/13

I. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonego D. B. i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Żorach do ponownego rozpoznania;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżyciela prywatnego L. M. na rzecz oskarżonej I. M. kwotę 840zł (osiemset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym;

IV. obciąża oskarżyciela prywatnego w części utrzymanej w mocy opłatą za II instancję w kwocie 60zł (sześćdziesiąt złotych) i zasądza od niego wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 10zł (dziesięć złotych).

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 31 maja 2016r. sygn. akt II K 614/13 Sąd Rejonowy w Żorach :

1.uniewinnił oskarżonego D. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na tym , że w dniu 04 września 2013r. w Ż. na Os. (...) , klatka c m.12 uderzył w twarz L. M. i stracił przytomność tj. od popełnienia przestępstwa z art. 157 § 2 kk.

2.uniewinnił oskarżoną I. M. od popełnienia zarzucanego jej czynu , polegającego na tym, że w dniu 04.09.2013r. w Ż. namawiała D. B. do pobicia L. M. tj. od popełnienia przestępstwa z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 18§ 2 kk.

Na podstawie art. 632 pkt 2 kpk obciążył oskarżyciela prywatnego L. M. kosztami procesu oraz zasądził od niego na rzecz oskarżonych: D. B. i I. M. kwotę po 864zł tytułem ustanowienia obrońcy w sprawie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżyciel prywatny zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a mający wpływ na jego treść poprzez ustalenie, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był niewystarczający dla przypisania oskarżonym zarzucanych im czynów, a nadto zarzucił przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, poprzez odmowę uznania za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego oraz B. W. i oparcie ustaleń na wyjaśnieniach oskarżonej. W oparciu o ten zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżyciela prywatnego częściowo okazała się zasadna, a to odnośnie uniewinnienia oskarżonego D. B. i w tym zakresie konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego jest mało wszechstronna, a przez to nieprzekonywująca. Sąd Rejonowy – jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku – czyni ustalenia faktyczne głównie w oparciu o wyjaśnienia oskarżonej I. M., przy czym w istocie rzeczy nie dokonuje dogłębnej analizy tego dowodu. Wyjaśnienia te charakteryzuje jako bardzo szczegółowe, spójne i konsekwentne. Wbrew wywodom Sądu meriti konsekwentne i spójne są także zeznania pokrzywdzonego L. M. oraz świadka B. W.. Tymczasem tym zeznaniami Sąd odmawia waloru wiarygodności Z treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie do końca wynika, co legło u podstaw takiej oceny tych dowodów, gdyż wskazane przez Sąd zupełnie drugorzędne, a nawet pozorne rozbieżności pomiędzy zeznaniami L. M. i B. W. takiej oceny tych dowodów nie uzasadniają. Słusznie podnosi w apelacji skarżący, iż po pierwszym otrzymanym ciosie został zamroczony, co w żaden sposób nie sprzeciwia się twierdzeniom świadka B. W., iż pokrzywdzony otrzymał trzy ciosy, gdyż zwyczajnie kolejnych ciosów mógł już nie odczuwać. Słusznie zatem wskazuje on, iż sprzeczność ta ma charakter pozorny i nie powinna wpływać na ocenę wiarygodności tych dowodów. Zdziwienie Sądu Odwoławczego budzi konkluzja Sądu meriti , iż bezspornych obrażeń ciała pokrzywdzony nie mógł doznać w dniu 4 września 2013r. W tym aspekcie Sąd I instancji zupełnie pomija treść Karty Przyjęć (vide k.171), gdzie odnotowano fakt zgłoszenia się pokrzywdzonego w Szpitalu Miejskim w Ż. oraz stwierdzone obrażenia... właśnie z datą 4 września 2013r. Sąd mógłby również zasięgnąć informacji w Komendzie Policji w Ż., kiedy i jakiej treści zawiadomienie złożył pokrzywdzony. W końcu Sąd zupełnie pomija konkluzję opinii biegłego, który potwierdził, iż stwierdzone u pokrzywdzonego obrażenia ciała mogły powstać w czasie i okolicznościach wskazanych przez pokrzywdzonego. Pokrzywdzony najwyraźniej nie jest mistrzem precyzji wypowiedzania się, ale nie świadczy to o tym, iż jego wyjaśnienia są nieprawdą i stanowią wyłącznie element realizacji złośliwego pomawiania oskarżonego. Z drugiej strony Sąd zupełnie pomija fakt, iż oskarżona w trakcie zajścia przebywała piętro wyżej i jej zdolności obserwacji zdarzenia były mocno ograniczone. Za przykład braku spójności i logiki może służyć ten fragment jej wyjaśnień (vide: k.133 verte), kiedy relacjonując przebieg zdarzenia stwierdza, iż pokrzywdzony uciekając przed zbiegającym z szóstego piętra oskarżonym sam zaczął wbiegać z piątego na szóste piętro, a po minięciu się z oskarżonym miał zwrócić się

do I. M.. Sąd merytoryczny w żaden sposób nie odniósł się do tej wypowiedzi, której sens sprowadza się do tego, iż uciekając przed oskarżonym pokrzywdzony biegł w jego kierunku (sic!). Wszystko to zdaje się świadczyć o tym, iż Sąd I instancji dość jednostronnie, pod z góry założoną tezę dokonał analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w tej sytuacji wyciągnięte wnioski są absolutnie nieprzekonywujące. Nie przesądzając w niczym ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy należy wskazać, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy należy przeprowadzić pełne postępowanie dowodowe, przy czym przesłuchując oskarżonego oraz świadków skoncentrować się na istotnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia zagadnieniach, a pominąć kwestie marginalne. Wszystkie te zagadnienia muszą być poddane bardzo wnikliwej, wszechstronnej ocenie w oparciu o rzetelną analizę całokształtu okoliczności sprawy. Wyrazem tych dogłębnych rozważań winno być uzasadnienie wyroku (o ile zajdzie potrzeba jego sporządzenia), które należy sporządzić zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 kpk. Z tych względów Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego D. B. i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w tym zakresie do ponownego rozpoznania. Sąd Okręgowy nie uwzględnił natomiast apelacji oskarżyciela prywatnego odnośnie uniewinnienia oskarżonej I. M.. W tym zakresie Sąd w pełni akceptuje rozważania Sądu meriti , które w konsekwencji doprowadziły do uznania, iż w przedmiotowej sprawie brak jest przekonujących dowodów na popełnienie przez oskarżoną zarzucanego jej czynu. Pokrzywdzony L. M. w toku rozprawy w sposób przekonujący i szczerzy przyznał , iż nie słyszał żadnych wypowiedzi oskarżonej czy też rozmów pomiędzy oskarżonymi, które świadczyłyby o nakłanianiu przez oskarżoną D. B. do pobicia pokrzywdzonego. Jak sam przyznał, była to wyłącznie jego imaginacja wynikająca z faktu, iż tego dnia oskarżeni przebywali w swoim towarzystwie. Jest to oczywiście zbyt mało, aby móc zasadnie przypisać oskarżonej podżeganie do popełnienia przestępstwa. Jak się wydaje ta szczerłość wypowiedzi pokrzywdzonego winna skłaniać Sąd Rejonowy dla przyznania waloru wiarygodności również w pozostałym zakresie tym zeznaniom, gdyż nie zawierają one elementów świadczących o próbie manipulacji .

SSO Jacek Myśliwiec